

Följande dag sitter Iris och Olga inne i grottan. Molnen är alldeles svarta och det blåser upp till storm. Blixtarna lyser upp himlen och åskan dundrar så det skakar i grottans väggar. Regnet öser ner.

Kylan drar in i grottan och Iris kurar darrande ihop sig med Olga. Hon är fortfarande ledsen men känner att tryggheten sakta har börjat komma in i hennes hjärta.

Hon är inte längre ensam.

— Se på skogen där borta! Träden är inte rädda. De vet att stormen snart är över och att solen kommer tillbaka. Det mörka är aldrig mörkt särskilt länge och när det är som mörkast är ljuset inte långt borta. Man behöver lite mod och man behöver vända sina ögon mot ljuset, säger Olga.

— Det börjar kännas annorlunda, säger Iris mellan åskknallarna.

— Det går att känna sig trygg i alla sorters väder, säger Olga.

— Ja, jag tror på dig, säger Iris.

— Hämta då ädelstenen där blixten slog ner alldeles nyss, säger Olga.

Iris blåser bort några brända löv och där under ligger en röd rubin. Hon tar den i sin hand. **"Poff!"** Hela Iris blir lika röd som rubinen och första hemligheten är funnen.

— Wow, säger Iris.

— Nu har du förstått att du är lika modig och trygg som träden, säger Olga.